

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

MAAR NONKEL ASTERE TOCH!

Een volkse komedie in drie bedrijven

door

Peter de Kemel

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2016

Nr.2171

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ELF tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde auteursrechten aan de auteur:

Peter de Kemel
Oudenaardestraat 11a
9870 Zulte
Tel. 0496 52 77 60

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt u van de uitgever een aankoopbewijs. Dit bewijs moet samen met een aanvraag waarop plaats en datum(s) van opvoering werden ingevuld, minstens tien dagen voor de opvoering(en) naar de auteur worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer u niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende auteursrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland contacteert u:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.

Wettelijk depot D/1994/0220/026
ISBN 978-90-385-02830

© 1994 Toneelfonds J. Janssens/Peter de Kemel
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGES

(8 dames - 3 heren)

ASTERE, vrijgezel :
WIM, jonge patiënt :
ANN, verpleegster :
ELS, verpleegster :
ALEGONDE, zuster overste :
MARIETTE, zuster van Astère :
GEORGES, echtgenoot van Mariette :
GINETTE, nichtje van Astère :
MARLEEN, verloofde van Wim :
DR. STEVENS, dokteres :
MARIA, cafébazin :

DECOR

Het stuk speelt zich af in een oude volkskliniek, in een kamer met twee bedden, een lavabo met daarboven een spiegel. Er is een deur met daarachter een bergruimte voor de beide personen. Er is een groot raam, een tafeltje met 2 stoelen en een nachtstoel.

EERSTE BEDRIJF

(Bij de aanvang van het stuk is het ene bed leeg. In het andere ligt Wim, hij heeft zijn heup gebroken waardoor gewichten aan zijn been hangen.)

1e Tafereel

(Zuster Alegonde opent de deur en rijdt de rolstoel waarin Astere zit de kamer binnen.)

ASTERE : Courage zuster, we zijn er haast. Nog een stukje rechtdoor, dan een korte draai naar links en ge moogt er mij uitkippen.

ALEGONDE : Ge moet niet raar kijken, meneer Wim. Hij is de kwaadste nog niet. Hij kan alleen moeilijk zwijgen.

ASTERE : Ja verdorie, die jongen heeft 't ook al ver gebracht dat hij meneer mag zijn.

ALEGONDE : Hier zijn we beleefd, meneer Astere.

ASTERE : Ja, eigenlijk is dat 't minste dat ge tegen uw logés kunt zijn, nietwaar zuster.

(Alegonde is met rolstoel naast bed gekomen)

Moet ik hier zelf uitstappen of pakt gij mij er uit, zuster.

ALEGONDE : Zijt content dat ge er nog zelf uit kunt. We hebben uw valies bij de kast gezet, dan kunt ge alles zelf schikken.

ASTERE : Ja, dat alles een beetje naar mijn goesting ligt. Hoelang denkt ge dat ze gaan nodig hebben om mij te observeren, zuster?

ALEGONDE : Dat zou ik u niet kunnen zeggen, meneer Astere.

ASTERE : Allé, ge zijt gelijk mijnen huisdokter en die dokteres hier, ge weet niet veel.

ALEGONDE : Normaal moet dat vrij rap kunnen gebeuren.

ASTERE : Maar als ze het een beetje gaan rekken zou 't wel een weekje kunnen duren, is

het dat wat ge wilt zeggen?

ALEGONDE : Ge kunt gerust zijn, meneer, we gaan u niet laten doodgaan van de honger.

ASTERE : En als ik goesting heb in een pintje, gaat ge mij dat dan ook brengen? 't Is maar dat ge anders uw werk gaat hebben, hoor.

ALEGONDE : Ik zal u direct eens een bak plat water gaan brengen zie, ge zult dan wel voort kunnen tot vanmiddag zeker?

ASTERE : 'k Zal hier drie weken mogen zijn, 'k zal nog niet droog staan. Sedert dat mijne maat een waterhoofd gekregen heeft van al dat plat water te drinken heb ik schrik gekregen, zuster.

ALEGONDE : Water is gezond en sterk meneer. De boten varen er op. Als er iets scheelt dan belt ge maar.

ASTERE : Ja, als ik u nog eens wil zien, trek ik wel aan 't koordje.

(Alegonde af met rolstoel)

Water, water. Ze gaat zij mij niet vergeven. 'k Ben gewoon van alle dagen mijn bakske bier te drinken en dat zusterke zou mij hier op plat water zetten. Hoe dat ze ne mens kunnen liggen hebben. Ze vragen u om binnen te komen voor observatie en ondertussen zetten ze u op regime ook. *(Kijkt naar Wim die zich niks aantrekt maar gewoon verder leest)* Ge moet niet antwoorden hoor, leest maar gewoon voort... Dat kliniekske moet hier zeker al een tijdje staan. Van moderniseren heeft dat nonneke nog niet gehoord. 't Zal haren tijd meegaan, denkt ze. Dan gaat het natuurlijk nog nen tijd zo blijven, want die kan gemakkelijk nog een tijdje meegaan. Ze zal ons alle twee overleven jongen, let op mijn woorden. Ik zeg dat ze ons alle twee zal overleven. *(Gaat nu naast het bed van Wim staan en speelt Wim, praat naar de plaats waar hij stond)* Natuurlijk Astere, 'k vind dat ook. *(Gaat terug verder naar zijn kant. Hij passeert de nachtstoel)* Al hebben we geen W.C. op onze kamer, we hebben toch ne nachtstoel waar dat we ons kunnen opzetten om ons gazet te lezen. Ja, voor u zal dat misschien wat moeilijker gaan met dat blok aan uw been. Maar ja, 't is allemaal dat niet, 't is

overeenkomen met diegene waar dat ge bijligt dat telt. Ne mens moet in de kliniek liggen om kennis te kunnen maken met nieuwe mensen, nietwaar. Ja, 't is natuurlijk gemakkelijk als ge met tweeën op één kamer ligt, ge kunt al eens wat zeggen tegen mekaar. Ja ja, en als de ene niet meer weet wat zeggen, klapt den andere voort hé. Jamaar, als ik het op voorhand had geweten, ik had mij al veel eerder laten observeren. Zeg maatje, ge moogt ook wat zeggen hoor, ge moet u niet generen. Of staat 't u niet aan dat ge uw kamer met mij moet delen? Anders, als ge het niet meer ziet zitten, ge moet het maar zeggen hé. Dan trek ik die gordijn tussen ons wel toe.

WIM : Nee nee, ik ben alleen maar aan 't nadenken.

ASTERE : Oei! Enorm gevaarlijk. Daar kunt ge blijvende letsels aan over houden. *(Na een stilte waarin hij verder zijn gerief in zijn kast legt)* Zeg, gij zit met een probleem vanonder zeker?

WIM : Pardon?

ASTERE : Allé ja, aan uw poot. 'k Zie dat er hier gewichten aan uw bed hangen. 'k Veronderstel niet dat dat is omdat ge anders zoudt weglopen.

WIM : Mijn heup. Gebroken.

ASTERE : Ja verdorie. Da's nog erger. Panne in 't midden. Ge zit dus zowel vanonder als vanboven met problemen. Ah ja, als ge het aan uw heup hebt kunt ge uw benen moeilijk bewegen en doet 't natuurlijk pijn als ge uw bovenlijf beweegt ook.

WIM : *(Vrij nijdig)* Ja, 'k weet het al!

ASTERE : Amai, gij zijt rap gepikeerd. Moet ik hier ganse dagen bij u liggen? Ja, dag Jan, bij zo een kerelke! 'k Wil u maar zeggen dat ik hier ben voor observatie en niet omdat mijn neus moet afgebeten worden.

WIM : Ik bedoel dat zo niet.

ASTERE : Dat moet ge dan zeggen, want ik kan dat niet weten als ge mij niet zegt dat ge wat anders wilt zeggen dan hetgeen dat ge feitelijk zegt.. of zo iets.

WIM : Dat is hier om zot te worden hé met al die gewichten aan uw been.

ASTERE : Ja, dat zal wel. En om stijf te worden ook zeker, als ge u nooit kunt bewegen. Maar ja, daarvoor hebben ze kinesisten uitgevonden, om 't geen dat stijf is terug

soepel te krijgen.

WIM : Nog iets?

ASTERE : Ik denk dat gij een straf kerelke zijt als ik zie wat er hier allemaal in uw kast ligt.

WIM : Kunt ge niet gewoon uw gerief in de kast leggen en 't mijne gerust laten?

ASTERE : Hei, kalm hé! Ik ben nog aan niets van u geweest. Ik zie alleen maar wat gij allemaal meegekregen hebt om hier te liggen. Ja, excuseer, maar 'k kan moeilijk anders dan er naar kijken hé. Als de ene kant van 't plankske van u is en de andere kant van uw maat, is 't heel moeilijk om niet te zien wat hij in zijn kast heeft liggen.

WIM : Wilt ge nu die kast toedoen, alstublieft?

ASTERE : Nog een klein beetje geduld, jongen, juist nog mijn handdoeken en 't deurke mag toe. Ja, 'k kan best aannemen dat gij liever hebt dat die deur toe is, als ge ziet wat dat er hier allemaal inligt. Wat zegt zuster Alegondeke als ze u één van die aangebrande boekskes moet brengen? Hoeveel keer maakt ze een kruiske als ze dat in haar handen heeft gehad?

WIM : Ik heb haar nog nooit gevraagd van mij dat te geven.

ASTERE : Dat is misschien nog het beste. Ze is de enige non die hier nog rondloopt, maar moest ze dat in haar handen gehad hebben, 't had gemakkelijk kunnen gebeuren dan we vanaf morgen zonder zaten. Ja ja, de nonnekes beginnen goed uit te dunnen. *(Neemt nu een boekje uit de kast)* Het kan ook niet anders, als ge als jong meisje zo iets leest nietwaar. "Naakte meisjes in Tirol". Ja verdorie. Als 'k nog eens op reis ga weet ik waar naartoe.

WIM : Wilt ge dat terugleggen?

(Astere kijkt nog even verder)

Of ge dat wilt terugleggen!

ASTERE : *(Legt boekje terug en doet kast dicht)* Ge moet niet bang zijn, 'k kan er tegen hoor.

WIM : Dat zou hier nogal wat zijn als we allemaal in mekaars gerief zou beginnen snuffelen.

ASTERE : Ho, van mij mag iedereen in mijn kast komen kijken. Ge moogt gij direkt mijn boekskes lezen. Maar ja, als ik zie wat gij leest, zult ge niet geïnteresseerd zijn in "De negerhut van oom Tom" zeker? *(Gaat op zijn bed zitten)* Ik denk dat 't één en 't ander moet zijn als gij zo een boekske gelezen hebt. 't Moet erg zijn als ge goesting krijgt en ge kunt hier niet weg met al die gewichten aan uw poot.

WIM : Over zulke dingen spreekt ge niet.

ASTERE : Ho, ik wel. Ik spreek er al zo graag over als over 't weer. Wat zegt uw moeder daarvan dat ge met zulke lectuur in uw kast ligt? Maar ja, een mens kan niet groen achter zijn oren blijven, hé.

WIM : Mijn moeder komt hier niet.

ASTERE : Ha nee... Komt ze hier niet? Wat zegt uw vader dan?

WIM : Die komt hier ook niet.

ASTERE : Met andere woorden : uw ouders komen hier niet.

WIM : Nee. Die niet komt moet niet keren.

ASTERE : Dat is een waarheid gelijk een koe. Dat is goed gezien van u. Ja pas op, mijn ouders zullen ook niet komen.

WIM : Ah nee?

ASTERE : Ze kunnen moeilijk, ze zijn alle twee al tien jaar dood en het schijnt dat het dan heel moeilijk is om uwe zoon nog te komen bezoeken in de kliniek. *(Wim lacht niet)* Ja, ge moet u niet gegeneerd voelen omdat ge er niet kunt mee lachen, de meeste lachen er niet mee. Maar ik vind het toch een goeie, vandaar dat ik ze blijf vertellen.

WIM : Gaat gij nu echt op nen helen dag geen vijf minuten zwijgen?

ASTERE : Natuurlijk. Als gij vertelt. We kunnen hier toch moeilijk een hele dag naast mekaar liggen en niets zeggen. De mensen zouden denken dat we iets tegen mekaar hebben. Dat is misschien wel zo, maar iedereen moet dat niet weten hé.... Allé, uw ouders komen u dus niet bezoeken.... Ja, dat gebeurt hé.... Ik zou nu natuurlijk kunnen beginnen vragen waarom uw ouders u niet willen komen

bezoeken. Maar 't zou natuurlijk veel eenvoudiger zijn moest gij 't mij zeggen.

WIM : Omdat ik door te voetballen mijn heup gebroken heb en vermits mijn vader altijd tegen voetballen geweest is, vindt hij dat het mijn eigen schuld is en dat ik hier nu maar op mijn eentje moet blijven liggen. En aangezien dat mijn vader thuis baas is heeft hij mijn moeder verboden van naar hier te komen. Zoudt ge nog iets willen weten?

ASTERE : Ge moet mij nu echt niet alles vertellen. Moeke en vake laten hun voetballerke dus liggen zonder hem te komen bezoeken. Maar zijt gerust, vandaag of morgen begint het op uw vader zijn heup te werken en... Dat is ook een rare uitdrukking voor iemand die met een gebroken heup in de kliniek ligt, zeker... Die niet komt moet niet keren, zult ge waarschijnlijk denken... Nog één vraagske : wie komt er dan uw vuile onderbroeken ophalen?

WIM : Mijn lief!

ASTERE : Dat kind heeft ook een proper job. En ziet zij dat zitten?

WIM : (*Verveeld*) Ze ziet dat inderdaad zitten.

ASTERE : Allé, ik hoop voor u dat het mag blijven duren. Moest ik een lief hebben en ik zou maar alleen zijn vuil... Enfin, elk zijn huishouden zeg ik altijd. Aan de andere kant moogt ge nog content zijn dat uw lief komt. 't Had slechter geweest als uw ouders moesten komen en uw lief niet.

WIM : Verwacht gij hier volk? Is uw vrouw zinnens van te komen?

ASTERE : Als ik wil hebben dat mijn vrouw komt, dan zal ik wel eerst moeten trouwen.

WIM : Jonkman dus.

ASTERE : Wel, als ge niet getrouwd zijt, zijt ge meestal nog jonkman hé.

WIM : Verwacht gij familie?

ASTERE : Zeker! Er zal geen dag voorbijgaan of mijn zuster zal komen. Meestal zal het maar zijn om de appelsienen, die ik van iedereen gekregen heb, te helpen opeten, maar komen zal ze.

WIM : Ge ziet ze niet graag komen. 'k Hoor het al.

ASTERE : Ja jongen, de merde is dat ge familie niet kunt kiezen hé. Die krijgt ge van voor dat ge geboren wordt.

WIM : Waarom zijt gij hier?

ASTERE : Moest ik het weten, ik zou het u zeggen, maat.

WIM : Jaaaar, ge wordt toch niet opgenomen in de kliniek als ge niks mankeert.

ASTERE : Mijn huisdokter vond dat ik eens moest binnen komen voor observatie.

WIM : En ge zijt zomaar naar hier gekomen zonder te weten hoe of wat.

ASTERE : 't Was wel tegen mijn goesting, maar 'k moet eerlijk zeggen dat, toen ik zag dat het een dokteres was die mij ging observeren, het al veel minder tegen mijn goesting was.

WIM : Ge weet toch welk onderzoek dat ze vanmorgen gedaan hebben.

ASTERE : Mijn longen.

WIM : Teveel gerookt in uw leven.

ASTERE : En teveel bier gedronken. 't Kan dus evengoed voor mijn lever zijn dat ik hier ben. Misschien is alles wel versleten. Dat doktereske heeft gezegd : "we gaan alleen eens kijken wat dat er eventueel niet goed meer marcheert, meneer." 'k Heb geantwoord dat ze beter zou kijken wat dat er nog wel marcheert. Ze zou dan veel vlugger gedaan hebben. 'k Ben een echte hé. Ik zeg het zoals ik het denk. Dat is het beste: op de man af, zonder omwegen. 't Is den eerste keer in mijn leven dat ik naar nen dokter gegaan ben. Hij heeft mij wel goed liggen. Den eerste keer en ik vlieg al in de kliniek. Hopelijk is 't voor niet te lang of ik word hier nog zot.

WIM : Wat moet ik dan zeggen?

ASTERE : 'k Weet het niet jongen, dat hangt ervan af van wat gij zot wordt hé.

WIM : Vier weken lig ik hier al.

ASTERE : Ja, dan moet ge het hier al zo stilletjesaan gewoon zijn. Is 't hier nog te doen?

WIM : Wo...

ASTERE : (*Ondeugend*) Zijn de verpleegsters...?

WIM : Wel...

ASTERE : Hé! Ge kunt gerust zijn hoor. 'k Zal het niet aan uw moeder vertellen. En daarbij, dat zal toch niet gaan, want ze komt hier niet. En dat lief van u, is dat te doen? Dat zal wel zeker, anders zoudt ge er niet bijblijven.

WIM : Ze zal hier alle minuten gaan toekomen.

ASTERE : Met uw verse onderbroeken?

WIM : Ge moet niet verschieten...

ASTERE : Van wat? Is 't een toffe of is 't maar derde keuze?

WIM : Ze mag er zijn.

ASTERE : Ja, als een mens mag kiezen kunt ge er evengoed één pakken waar dat ge mee kunt buitenkomen.

WIM : Als ze hier is zal er misschien nu en dan wel eens een woordje luider klinken.

ASTERE : Oh, geen probleem, maat. Ik doe alsof ik niets hoor.... Ge wilt dus eigenlijk zeggen dat ze naar hier komt om ruzie te maken met u.

WIM : 't Gaat wat minder goed de laatste tijd.

ASTERE : 'k Zou zeggen : de midlifecrisis, maar ja, daar is het eigenlijk nog wat te vroeg voor. Ja, en aan de andere kant moet ge haar verstaan, hé maat. Als uw vrijer al vier weken met zijn poot omhoog ligt en ge zijt een gezond kind... Als ge het nagaat, 't leven kan toch hard zijn voor een jong meiske, hé.

WIM : Misschien moeten we er wel een punt achter zetten.

ASTERE : Weet ge wat? Doe dat als ik volledig geobserveerd ben en hier weg ben. Dan zit ik er voor niets tussen.

WIM : 't Heeft geen nut van op die manier bij mekaar te blijven.

ASTERE : Ja, gij gaat het natuurlijk beter weten dan ik. Gij kent ze en ik niet. Maar ne mens mag geen overhaaste beslissingen nemen. Een goeie raad: wacht nog een beetje, tot die ijzerwinkel aan uw bed weg is.

WIM : Eigenlijk is een mens veel meer op zijn gemak zonder lief.

ASTERE : Tegen wie zegt ge het!

WIM : Maar aan den andere kant is alleen toch maar alleen.

ASTERE : Tegen wie zegt ge het!

WIM : Hoe komt het dat gij nooit getrouwd zijt?

ASTERE : Ja jongen. Toen ik jong was, kon ik niet kiezen. En nu mag ik niet meer kiezen.

WIM : We zien wel.

ASTERE : Ja, dat kunt ge natuurlijk ook doen. Zeg, misschien is 't wel niet nodig dat ge zegt dat ge 't niet meer ziet zitten. Misschien zegt zij vandaag of morgen wel dat

ge niet de ware Jacob zijt voor haar.

WIM : Dat bestaat niet. Zij vindt dat we perfect bij mekaar passen.

ASTERE : 't Is moeilijk als er in een huishouden twee verschillende gedachten zijn.

WIM : Ze zou willen gaan samenwonen, als ik uit de kliniek kom.

ASTERE : Ja, dan gaat ge dringend in actie moeten schieten. Een goeie raad, maat: doen wat dat ge niet laten kunt en als ge toch een ander pakt: zie dat ge u verbetert.

2e Tafereel

(Er wordt geklopt)

WIM : *(Kijkt op zijn horloge)* Dat zal ze zijn. Op tijd, gelijk altijd.

ASTERE : Sterkte hé maat. En ge kunt gerust zijn, ik sta aan uw kant hoor.

WIM : Ja.

(De deur gaat open en Marleen komt de kamer binnen)

MARLEEN : *(Naast het bed van Wim)* Dag.

WIM : *(Vrij koel)* Dag.

(Er valt een stilte die Astere vult)

ASTERE : Dag.... *(Kucht even)* Ge moet u voor mij niet generen, ge moet maar doen alsof ik er niet ben. *(Neemt boek van zijn nachtkastje)* "De negerhut van oom Tom", Wimmeke. Da's een goed boekske. Moet ge zeker ook nog eens lezen. Ja, 't is eens wat anders dan... *(Er valt een nieuwe stilte)* ...Spreekt maar voort. Ge moet naar mij niet kijken. Zet u kind, zodat ge geen aders in uw benen krijgt, anders ligt ge hier binnenkort tussen ons getweeën.

(Marleen gaat een stoel halen, Astere maakt van de gelegenheid gebruik om Wim

duidelijk te maken dat hij met haar moet praten. Wim haalt zijn schouders op. Marleen gaat met stoel naast bed zitten.)

MARLEEN : Hoe is het?

WIM : *(Haalt zijn schouders op)*

MARLEEN : Is het al verbeterd?

WIM : Altijd hetzelfde. Er hangen nog evenveel gewichten aan mijn been als gisteren.

MARLEEN : Ik vraag niet hoeveel gewichten er nog aan hangen. Ik vraag hoe het gaat.

WIM : *(Nijdig)* Zoals de laatste dagen: slecht. Weet ge wat het is om hier dag in dag uit in dat bed te liggen? Op de lange duur zoudt ge de muren oplopen, zelfs met die vijftien kilo aan uw been.

MARLEEN : Kan ik er iets aan doen dat ge uw been gebroken hebt? Is het mijn schuld?

WIM : Nee, en de mijne ook niet. Ik heb niet gevraagd dat die vent mij zou omver lopen. Maar ik zit wel met de gebakken peren.

MARLEEN : Ge zijt weer zo agressief. *(Gaat naar het raam)*

WIM : Ge zoudt voor minder. Weet ge wat dat het is om..

MARLEEN : En roept zo niet!... Wat moet die mens wel denken?

ASTERE : Voor mij moet ge u niet inhouden, juffrouw. Hetgeen gezegd moet worden, moet gezegd worden. Ik kan daar tegen. En daarbij, ik werd verwittigd. Dat scheelt dan direkt al een beetje.

MARLEEN : Wat hebt gij die vent over ons verteld? Hij heeft er niets mee te maken dus moet hij zich er niet mee bemoeien. We zullen er alleen wel uit geraken.

ASTERE : Ge moogt voor mijn part ook in de gang wat gaan ruzie maken, juffrouwke. 't Moet voor mij niet persé hier zijn. Ik ben hier voor observatie maar ik geloof dat ik hier meer ga moeten observeren dan dat ze naar mij gaan kijken.

MARLEEN : Oké, excuseer. Het is ook mijn schuld niet dat hij de laatste tijd zo agressief is.

ASTERE : Dat is juist. Dat is de schuld van die kilo's ijzer. Die trekken aan zijn been en daardoor kan hij niet meer lachen.

MARLEEN : En ik ook niet!!

(Er valt een te snijden stilte)

ASTERE : We hebben geluk dat het niet regent....

MARLEEN : Mijn ouders komen vannamiddag. Denkt ge dat ge wat vriendelijk zult kunnen zijn? *(Terug zitten stoel)*

WIM : ...

ASTERE : Zijn moeder en vader komen nog altijd niet. Zijn vader was niet voor die voetbal.... En mijn ouders kunnen niet meer komen.

MARLEEN : Moet ik nog boekskes meebrengen om te lezen?

WIM : ...

ASTERE : Diegene die hij heeft zijn interessant genoeg om eens te herlezen.

MARLEEN : Heeft de dokter nu al gekeken of alles goed aan mekaar groeit?

WIM : ...

ASTERE : Andere vraag alstublieft.

MARLEEN : Enfin zeg, waarvoor zit ik hier? *(Recht)*

(Er valt opnieuw een stilte)

WIM : Hebt ge naar de verzekering gebeld?

MARLEEN : ...

ASTERE : Zou wel mogelijk kunnen zijn.

WIM : Of ge naar de verzekering gebeld hebt?!

MARLEEN : ...

ASTERE : Dat het wel mogelijk zou kunnen zijn.

WIM : Ja zeg! Zijt ge van plan van nog iets te zeggen?

MARLEEN : ...

ASTERE : Zou misschien nog wel kunnen gebeuren.

WIM : Ja, oké hé!

(Er valt een stilte)

ASTERE : Ssstt!!! ... Heb je vers ondergoed mee?

(Marleen gooit zonder omkijken de plasticzak naar het bed toe)

Ja dus. ... Gaat ge het vuil weer meenemen?

MARLEEN : *(Draait zich om naar bed)* Dat hij zijn vuile onderbroeken zelf wast. *(Weg en deur met een klap dicht)*

ASTERE : Nee dus. Ja ja. ... Ja ja, jullie kunnen er wat van...

WIM : Astere alstublieft hé.

ASTERE : Allé, ge kent mijne naam al.

WIM : Ge moet nu niet doen alsof ge verschiet, want ik had u op voorhand verwittigd.

ASTERE : Ja ja, maar 't is toch erger dan dat ge gezegd had hé. Dat is niet meer bekvechten, maar niets meer zeggen tegen elkaar, en dat is nog tien keren erger.

WIM : Wat denkt ge er nu van?

ASTERE : Dikken ambras hé ventje.

WIM : En weet ge wat dat nog het ergste van al is?

ASTERE : Dat ze niets zegt.

WIM : Dat ze hier morgen zal binnenkomen en doen alsof er niets gebeurd is.

ASTERE : Dat is toch schoon van haar. In 't leven moet ge kunnen vergeten en vergeven.

WIM : Dat meent ge toch niet wat ge daarjuist zei?

ASTERE : Allé, 't is te zeggen: een klein beetje. Eerlijk gezegd, heel weinig. En morgen doet ze juist ... Ja, 't is een echte hé.

WIM : Morgen komt ze hier op 't zelfde uur binnen met hetzelfde plastic zakje gewassen ondergoed.

ASTERE : En gij denkt dat. Ze kan met geen proper binnenkomen, want ze heeft geen vuil meegenomen. Ge zult die die ge aanhebt een dag langer mogen dragen.

WIM : Vindt gij dat normaal dat wij op zo een manier samen blijven?

ASTERE : Dat is te zien wat jullie van een relatie verwachten hé.

WIM : Hoe zoudt gij in uw tijd gereageerd hebben?

ASTERE : 'k Zou tegen mijn maten gezegd hebben als ze mij vroegen hoever we stonden:
't begin van 't einde, jongens.

WIM : Hopelijk slaat ze morgen eens een dag over.

ASTERE : Ge kunt ook vragen om u een ander kamer te geven zodat ze u niet meer vindt
hé.

WIM : Ik zie 't niet meer zitten, Astere. Hier liggen met dat been, die zever van mijn vader.
Dan zij die... Ik heb al gedacht van mij op te hangen.

ASTERE : Wel ja, dat zoudt ge kunnen doen. Hangt u omhoog met uw gewichten aan uwe
nek hé, 't zal rap gaan.

WIM : Bedankt voor de tip hé.

ASTERE : Graag gedaan. Als ge nog ideeën wilt, ge moet maar spreken.

3e Tafereel

*(De deur gaat open en Els en Ann, de twee verpleegstertjes komen binnen met een
rolwagentje met lakens etc.)*

ASTERE : Kijkt eens hier zie, wat dat er nu komt binnengereden.

ELS : Goeiemorgen.

ASTERE : Ja zeker, de hemel klaart uit als jullie binnenkomen. Want mijn maat zag het
niet goed niet meer zitten.

(Els rijdt het wagentje tot aan de lavabo. Ann gaat bij Wim zitten en kust hem)

ANN : Wim. *(Kust hem)*

ASTERE : Hoela, wat krijgen we nu? Mijne maat wordt aangevallen.

ELS : Ik ben dat hier al gewoon meneer. Die kamer hier moet ik meestal alleen doen.

ASTERE : Gij zijt het misschien al een beetje gewoon, maar ik verschiet er toch van.
Maatje, ge gaat u niet meer ophangen zeker? *(Tot Els)* Hij hoort niet langs dat

oor. Weet ge wat dat ik weet? Dat hij ferm veel geluk heeft dat zijn lief juist weg is.

ELS : We weten wanneer dat ze komt en we wachten altijd tot we ze hebben zien weggaan.

ASTERE : Allé, heel 't spel is goed georganiseerd. Ja, de organisatie is de helft van 't werk hé.

ANN : *(Staat recht)* Moet die vent persé alles weten?

ASTERE : Juffrouwke, als ik er u attent mag op maken dat ik van mijn eigen ook wel weet hoe laat dat 't hier is. Dat ge niet vies zijt van mijn maat heb 'k ook al wel door.

ANN : En zijt ge nu van plan van rap alles aan die Marleen te gaan vertellen?

ASTERE : Maar juffrouwke. We zitten hier in een kliniek en niet in een kleutertuin. Mijn maat moet doen wat hij niet laten kan.

ANN : Wim en ik voelen iets voor mekaar.

ASTERE : Ja, ge kunt het niet wegsteken.

WIM : Ik leg het u straks allemaal wel eens uit, Astere.

ASTERE : Ho, de meeste dingen spreken wel voor zichzelf hoor.

ANN : Zou 't mogelijk zijn dat ik een paar woorden tegen Wim kan zeggen zonder gestoord te worden?

ASTERE : Naar mij moet je niet kijken hoor, juffrouw. *(Hij blijft naar Wim en Ann kijken)*

ANN : Moet ge persé naar hier blijven kijken?

ASTERE : Zegt dat dan van de eerste keer hé. Als ge een privéfuifke wilt bouwen trekt dan die gordijnen toe hé zeg. 'k Zal hier wel wat tegen uwe collega babbelen.

ANN : *(Trekt het gordijn dicht)*

ASTERE : En ze doet het nog ook.

ELS : *(Is Astere zijn bed aan het opmaken.)*

ASTERE : Ik zie iets. Oh, ik zie iets aan u. *(Hij kijkt naar Els)*